

запобіжного заходу здійснюється із застосуванням доступних технічних засобів відеозв'язку з метою забезпечення дистанційної участі затриманої особи. Однак досить лишається актуальною проблема того, що часто наявні технічні несправності систем відеоконференцзв'язку, що унеможливує участь у проведенні окремих процесуальних дій.

Можливість проведення дистанційного досудового розслідування є необхідною в умовах воєнного стану, адже зовнішні обставини часто унеможливають фізичну присутність осіб, залучення яких є потрібним задля проведення процесуальних дій, однак навіть при застосуванні такого механізму варто не відступати від загальних засад здійснення кримінального судочинства та сприяти дотриманню прав учасників кримінального провадження. Подальше нормативне удосконалення інституту дистанційного досудового розслідування сприятиме підвищенню ефективності кримінального провадження та посиленню гарантій захисту прав людини.

Література

1. Пасюк Т. Б., Антонюк А. Б. Позитивні та негативні сторони використання відеоконференції під час кримінального провадження. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2020. № 8. URL: http://www.lsej.org.ua/8_2020/101.pdf (дата звернення 01.10.2025).

2. Відеоконференція у кримінальному провадженні : науково-методичні рекомендації / Цуцкірідзе М. С., Тетерятник Г. К., Бурлака В. В., Мудрецька Г. В., Гайду С. В. та ін. Одеса : Одеський держ. ун-т внутр. справ, 2022. 13 с.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-550-4-33>

ЗАКОНОДАВЧА ОСНОВА ПРАВОВОГО РЕЖИМУ МАЙНОВИХ ПРАВ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ В СФЕРІ ГОСПОДАРЮВАННЯ

Петухова Н. О.

*здобувачка СО «Доктор філософії»,
Донецький національний університет імені Василя Стуса
м. Вінниця, Україна*

Майнові права інтелектуальної власності в системі господарських правовідносин є важливою складовою, нематеріальним активом, що сприяє зростанню бізнесу за рахунок впровадження інновацій. Для

належного функціонування господарської діяльності важливо, щоб в країні існувала така законодавча база, що забезпечує ефективне використання об'єктів інтелектуальної власності, стимулює їх впровадження в економіку та розвиток інноваційних технологій, захищає інтереси виробників, права винахідників, попереджає недобросовісну конкуренцію у сфері господарювання.

Законодавча основа правового режиму майнових прав інтелектуальної власності у сфері господарювання утворює складну структуру, яка складається з норм різних галузей права. Таку законодавчу основу становить сукупність норм національного законодавства та міжнародного законодавства, що ратифіковане Верховною Радою України.

Чинне вітчизняне законодавство, яким врегульовуються відносини у сфері інтелектуальної власності, пройшло складний шлях, починаючи з моменту проголошення незалежності України. Зараз процес нормотворення знаходиться в дуже активній фазі розвитку, що обумовлюється динамікою та різноманітністю сучасних напрямків розвитку техніки, медицини, науки, культури, а також євроінтеграційними процесами. А тому законодавство поспішає, а подекуди йде на випередження відповідних процесів.

Формування національного законодавства щодо прав інтелектуальної власності можна розділити на декілька етапів, кожен з яких були характеризуватися певними особливостями.

Перший етап – з моменту проголошення Україною незалежності і до 2003 року – зародження загальних засад регулювання відносин інтелектуальної власності без конкретизації специфіки господарських відносин. На початку цього етапу у користуванні був Цивільний кодекс УРСР [1], де у розділі 4 містилися положення про авторське право, право на відкриття, право на винахід, корисну модель, промисловий зразок, знак для товарів і послуг, раціоналізаторську пропозицію. Норми такого кодексу не були достатніми і адекватними для регулювання відповідних відносин інтелектуальної власності на ринкових засадах, до того ж навіть термін “інтелектуальна власність” у ньому не вживався. В цей час нормативна база відповідного спрямування поповнювалась за рахунок окремих спеціальних законів, багато з яких є наразі чинними, хоча вони й зазнавали численних змін. Це – спеціальні закони: Закон України “Про охорону прав на винаходи і корисні моделі” [2], Закон України «Про охорону прав на промислові зразки» [3], Закон України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг»[4].

Другий етап (2004 рік – 2008 рік) – період, коли в національному законодавстві з'явилися кодифіковані нормативно-правові акти, у яких містилися і загальні, і спеціальні правила, які окремо від інших враховували особливості сфери господарювання. У цей час Україна

ще не була суб'єктом міжнародних торговельних відносин. Однак, прагнучи виходу на міжнародну арену, всередині країни почалося активне нормотворення. З'явилися Цивільний кодекс України [5] та Господарський кодекс України (далі – ГК України)[6]. Прийняття у 2003 році Цивільного кодексу України (далі – ЦК України) стало важливим кроком для становлення правовідносин у сфері інтелектуальної власності, адже у ньому з'явилися численні норми щодо об'єктів інтелектуальної власності та прав на них. І на сьогодні ЦК України містить найповніше зібрання норм, які узагальнено визначають порядок та спосіб регулювання відносин інтелектуальної власності. Кодекс, на основі загальних принципів права і принципів цивільного права, визначає правила щодо права інтелектуальної власності (книга 4).

Спеціальним актом з точки зору встановлення дозвільних, регуляторних, стимулюючих, застережливих правил у господарській сфері тривалий час був Господарський Кодекс України, який 09 січня 2025 року був скасований Верховною радою України шляхом прийняття Закону № 4196-IX «Про особливості регулювання діяльності юридичних осіб окремих організаційно-правових форм у перехідний період та об'єднань юридичних осіб» [7]. Хоча в ГК України було обмаль регулятивних положень щодо відносин інтелектуальної власності, майнових прав інтелектуальної власності, у главі 16 «Використання у господарській діяльності прав інтелектуальної власності» регламентувалися відносини щодо об'єктів промислової власності, засобів індивідуалізації; було передбачено особливості здійснення майнових прав, зокрема йшлося про правомочності щодо використання об'єктів інтелектуальної власності, їх передання до статутного капіталу. Таким чином, з 1 січня 2004 року до 2025 року у національному законодавстві паралельно існувало два кодифікованих акти – ЦК України та ГК України, положення яких містили норми щодо об'єктів інтелектуальної власності. З огляду на неповноту та незавершеність правового регулювання відповідної сфери відносин в нормах вказаних актів тривалий час існувала проблема розмежування положень кодексів між собою та між існуючими спеціальними законами. Скасування ГК України цю проблему частково вирішило, однак не посприяло покращенню законодавчої бази, адже ґрунтовної модернізації ЦК України та узгодження його зі спеціальними законами, на фоні скасування ГК України, не відбулося.

Третій етап розвитку законодавчої бази розпочався із вступом України до Світової організації торгівлі (далі – СОТ). Таке рішення було ухвалено Генеральною Радою СОТ 5 лютого 2008 року, а 10 квітня 2008 року Верховна Рада України ратифікувала Протокол про вступ, що стало остаточним кроком до повноправного членства. Як зазначено на сайті Міністерства економіки, довкілля та сільського господарства, «... набуття

членства в СОТ стало важливим чинником подальшої інтеграції України до світової економіки та забезпечення недискримінаційного та передбачуваного режиму для українських товарів і послуг на ринках членів СОТ» [8]. Вже зі впливом 5 років після вступу України до СОТ, вона, як зазначило видання «Радіо Свобода», «... отримала переваги щодо одержання режиму найбільшого сприяння в торговельному просторі всіх країн-членів СОТ, тобто одночасне покращення умов торгівлі із більш ніж 150 країнами; зменшення тарифних і нетарифних обмежень доступу українських товарів на товарні ринки країн-членів СОТ; отримання можливості захисту інтересів українських виробників, згідно з процедурою розгляду торговельних спорів Світової організації торгівлі; набуття офіційного статусу переговорного процесу зі створення зони вільної торгівлі з ЄС; скасування квот на експорт української продукції металургії до ЄС; доступ до дешевших комплектувальних, устаткування і сировини; забезпечення недискримінаційного транзиту товарів та послуг»[9].

Вихід України на міжнародний ринок зумовив необхідність гармонізації нормативної бази, якою врегульовано співпрацю вітчизняних виробників з підприємствами інших держав. Так, були прийняті зміни в законах, що стосуються захисту авторських прав, патентів, торгових марок та інших об'єктів інтелектуальної власності, з метою приведення їх у відповідність вимогам СОТ. Важливим міжнародним актом в рамках СОТ є угода ТРІПС – Угода про торговельні аспекти прав інтелектуальної власності (англ. Agreement on Trade-Related Aspects of Intellectual Property Rights) [10].

Угода ТРІПС визначає зобов'язання кожної держави-члена СОТ стосовно мінімального рівня охорони прав інтелектуальної власності, насамперед, авторського права та суміжних прав, товарних знаків, географічних позначень, промислових зразків, патентів, топографії інтегральних мікросхем та захисту конфіденційної інформації. Положення угоди ТРІПС вимагають від країн дотримання принципу національного режиму та режиму найбільшого сприяння. Принцип національного режиму передбачає, що країна надає громадянам інших країн-членів СОТ режим не менш сприятливий, ніж той, який вона надає своїм власним громадянам. Режим найбільшого сприяння означає, що найбільш сприятливі умови торгівлі, якими користуються громадяни держави чи іноземці (будь – якої держави), мають бути надані усім громадянам держав-членів СОТ [11].

Четвертий – сучасний – етап національного нормотворення розпочався у зв'язку зі скасуванням Господарського кодексу України. З цього приводу директорка УКРНОІВІ О. Орлюк зазначила: «Це суттєвий та символічний крок для всієї наукової спільноти і подальшого розвитку правотворчої діяльності України», а Н.С. Кузнєцова підкреслила, що «...це дуже

важливе рішення, без якого подальший концептуальний рух щодо оновлення Цивільного кодексу України був неможливим. Це крок, до якого ми йшли роками» [12,с.157]. Позитивну оцінку скасуванню ГК України також висловив Б. Зварун, вказавши про «необхідність скасування ГК для уніфікації та гармонізації українського правового середовища», адже «ця реформа не лише вирішує нагальні проблеми колізій, але й створює основу для подальшого вдосконалення законодавства, що відповідає потребам сучасної економіки та інтеграції України до європейського правового простору» [13].

Поруч з такою позицією існує й інша, згідно якої стверджується про негативні наслідки скасування ГК України, хоча поряд з цим також визнаються численні недоліки кодексу. Так, Г. Осетинська вважає, що «вдосконалення чинного законодавства має формуватись шляхом внесення змін до ГК України, а створення сучасної, адекватної до реалій життя і наповненої нормами прямої дії оновленої версії ГК України може стати Економічний кодекс України» [14].

Вбачається, що єдності думок щодо доцільності існування ГК України як спеціального кодифікованого акту, норми якого застосовувалися до господарських відносин, немає. Нескладно зрозуміти позицію зокрема тих правників, що дотичні до сфери інтелектуальної власності, які висловлюють підтримку у скасуванні ГК України, адже у цій частині кодекс не забезпечував на належному рівні особливостей регулювання таких відносин, маючи численні прогалини та неузгодженості з іншими законодавчими актами. Проте, достатніх обґрунтувань вважати виправданим такий радикальний підхід вирішення проблеми, як скасування кодексу, не наводиться. Як і немає підстав вважати нездійсненням шлях оперативного та системного оновлення положень ГК України. На сьогодні ГК України вже скасований, тож у подальшому господарські відносини будуть трансформуватися. І цей шлях по справжньому буде історичним, адже тривале існування ГК України як основоположного закону у цій галузі, який доповнювався спеціальними законами, сформувало усталені порядок діяльності та взаємодії господарників, процедуру регулювання відносин, практику вирішення судових спорів. У майбутньому всі ці та інші процеси будуть обумовлені та орієнтовані на положення ЦК України та окремі вузькоспеціалізовані закони, які в існуючій редакції не готові до такого виклику.

Отже, законодавча основа правового режиму майнових прав інтелектуальної власності в сфері господарювання, як частина національного законодавства, почала свій розвиток з моменту проголошення незалежності країни і на сьогодні триває. У процесі нормотворення можна виділити чотири етапи його розвитку:

- перший етап – від проголошення незалежності України у 1991 році до 2003 року – моменту прийняття ЦК України та ГК України;
- другий етап – період дії ЦК України та ГК України, до вступу України в СОТ – 2003 -2008 роки;
- третій етап – з моменту вступу України в СОТ у 2008 році до скасування ГК України у 2025 році;
- четвертий етап, новітній, який розпочався у 2025 році і був ознаменований втратою чинності ГК України.

Отже, проблематика законодавчого регулювання в Україні спільних майнових прав інтелектуальної власності є однією з найменш врегульованих. І ті нечисленні норми, що стосуються спільних прав, не систематизовані: частина їх міститься у ЦК України, частина – у спеціальних законах. Структурованість відповідних норм відсутня; пріоритетність норм чітко не окреслена; прогалини є значними, що є причиною правової невизначеності.

Вирішення проблеми полягає у вдосконаленні правового регулювання спільних майнових прав інтелектуальної власності у спосіб нормотворчого доопрацювання ЦК України та спеціальних законів. Так, у ЦК України потрібно запровадити загальні універсальні положення щодо спільних майнових прав інтелектуальної власності, зокрема, щодо особливостей їх набуття, здійснення, захисту. Такі норми повинні слугувати основою, на якій формується та здійснюється спільне володіння правами. У спеціальних законах (наприклад, Закони України "Про авторське право і суміжні права", "Про охорону прав на винаходи і корисні моделі", "Про охорону прав на знаки для товарів і послуг") також доцільно ввести додаткові норми щодо спільних майнових прав, однак з урахуванням відмінностей та особливостей об'єктів інтелектуальної власності. Такі оновлені закони повинні стати доповненням ЦК України, з деталізацією щодо конкретних об'єктів інтелектуальної власності, способів їх використання, взаємодії співволодільців, їх інтересів, прав, обов'язків.

Реалізація поставлених завдань забезпечить ефективний та зрозумілий механізм для регулювання спільних майнових прав інтелектуальної власності, що стимулюватиме співпрацю творців, винахідників, підприємців, та сприятиме покращенню комерційної діяльності на базі інтелектуальних технологій.

Література

1. Цивільний кодекс УРСР. Закон УРСР «Про затвердження Цивільного кодексу Української РСР» від 18 липня 1963 року. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1540-06#Text> (дата звернення 31.08.2025).

2. Про охорону прав на винаходи і корисні моделі: Закон України від 15 грудня 1993 року. № 3687-XII. *Відомості Верховної Ради України*. 1994. № 7. Ст. 32.

3. Про охорону прав на промислові зразки: Закон України від 15 грудня 1993 року. № 3688-XII. *Відомості Верховної Ради України*. 1994. № 7. Ст. 34

4. Про охорону прав на знаки для товарів і послуг: Закон України від 15 грудня 1993 року. № 3689-XII. *Відомості Верховної Ради України*. 1994. № 7. Ст. 36.

5. Цивільний кодекс України. Закон України від 16 січня 2003 р. № 435-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2003. № 40–44. Ст. 356.

6. Господарський кодекс України: Закон України від 16 січня 2003 року. № 436-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2003 р. № 18. Ст. 144.

7. Про особливості регулювання діяльності юридичних осіб окремих організаційно-правових форм у перехідний період та об'єднань юридичних осіб. Закон України від 09 січня 2025 року. № 4196-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4196-20#Text>

8. Сайт Міністерства економіки довкілля та сільського господарства / Інформація щодо співробітництва України з світовою організацією торгівлі. URL: <https://me.gov.ua/Documents/Detail?lang=uk-UA&id=306813d2-01e0-433e-aceb-0df8c6006032&title=sot> (дата звернення 31.08.2025).

9. Сайт Міністерства економіки довкілля та сільського господарства / Інформація щодо співробітництва України з світовою організацією торгівлі. URL: <https://me.gov.ua/Documents/Detail?lang=uk-UA&id=306813d2-01e0-433e-aceb-0df8c6006032&title=sot> (дата звернення 31.08.2025).

10. Угода про торговельні аспекти прав інтелектуальної власності. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/981_018#Text. (дата звернення 21.08.2025).

11. Чибісов Д.М. Правова природа Угоди про торговельні аспекти прав інтелектуальної власності (ТРІПС). *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2012. Випуск 19. Том 2. С.154–157.

12. Український національний офіс інтелектуальної власності. Круглий стіл. Обговорення на тему «Майно та майнові права інтелектуальної власності». 09.01.2025. URL: <https://nipo.gov.ua/majno-ta-majnovi-ip-prava-kruhlyj-stil/> (дата звернення 21.08.2025).

13. Зварун Б. Скасування Господарського кодексу: зміни в підходах до договірних відносин. *Закон і бізнес*. URL: <https://zib.com.ua/ua/165092.html> (дата звернення 21.08.2025).

14. Осетинська Г. Чи є доцільним скасування Господарського Кодексу України? URL: <https://unba.org.ua/publications/7706-chi-e-docil-nim-skasuvannya-gospodars-kogo-kodeksu-ukraini.html>. (дата звернення 21.08.2025).

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-550-4-34>

ПОВНОВАЖЕННЯ ГРОМАДСЬКИХ ОБ'ЄДНАНЬ У ЗАПОБІГАННІ ТА ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЇ В ОРГАНАХ ДЕРЖАВНОГО ТА МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Пилипон Л. А.

студентка магістратури,

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара

м. Дніпро, Україна

Громадські організації відіграють ключову роль у протидії корупції в Україні, здійснюючи моніторинг діяльності влади, підвищуючи прозорість, проводячи адвокаційну діяльність, реалізуючи освітні ініціативи, залучаючи громадськість, співпрацюючи з міжнародними організаціями та ініціюючи судові процеси.

Корупція є однією з найгостріших проблем сучасного українського суспільства, яка гальмує економічний розвиток, підриває довіру до державних інституцій та погіршує якість життя громадян. У цьому контексті роль громадських організацій як незалежних суб'єктів, які контролюють діяльність влади та захищають інтереси суспільства, стає особливо важливою.

Щодо підтвердження актуальності наведемо наступні чинники, а саме:

- системний характер корупції: корупція проникає у всі сфери суспільного життя, вимагаючи комплексного підходу до її подолання;
- недостатність державних механізмів: державні органи часто не спроможні ефективно боротися з корупцією через недостатність ресурсів, політичну волю або корумпованість самих органів;
- високий рівень недовіри громадян: більшість українців не довіряють державним органам, що знижує ефективність державної політики;
- міжнародні зобов'язання: Україна взяла на себе міжнародні зобов'язання щодо боротьби з корупцією, виконання яких вимагає активної участі громадянського суспільства.

Мета дослідження полягає в аналізі ролі громадських організацій у протидії корупції в Україні та виявленні їхніх сильних сторін.